

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing. The woman is wearing a teal dress and jewelry, and the man is wearing a dark suit and tie. They are looking at each other closely.

Tara Pammiová
Čas na
naplnění slibů

TARA PAMMIOVÁ

ČAS NA NAPLNĚNÍ
SLIBŮ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideři, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

**ČAS NA NAPLNĚNÍ
SLIBŮ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Reason for His Wife's Return

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-687-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-688-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-689-1 (PDF)

PROLOG

Před jedenácti měsíci

Řecký miliardář zlomil svým obdivovatelkám srdce sňatkem k neznámou Američankou!

Skvělý, mezinárodně uznávaný korporátní právník a vyhlášený playboy Aristos Carides (33), zlomil o víkend srdce svým fanynkám po celém světě svatbou s naprosto neznámou Američankou, Mirou Reddyovou (33), v Las Vegas.

Zatímco jeho nesčetné fanyanky zaplavily internet svými nářky, Caridova novomanželka zřejmě sociální sítě nepoužívá, což je v dnešní době opravdu zvláštní. Náš reportér ale sehnal fotografii baculaté šedé myšky paní Caridové a my se při pohledu na ni nemůžeme ubránit údivu, jak se právě jí povedlo ulovit nejžádanějšího starého mládence na planetě.

Zdroj blízký panu Caridovi nám prozradil, že paní Caridová si známého playboye pojistila smlouvou na pět let s nechutnými podmínkami, známými pouze dotyčnému páru. Snažíme se zjistit podrobnosti.

Tady je sestřih reakcí, zaslanych zoufalými fanynkami:

AristosLover23: OMG, to už na světě není žádná spravedlnost? Proč si Aristos vzal tak nudnou starou ženskou?

CaridovaHolka: Nechápu, co na ní vidí...

ČAS NA NAPLNĚNÍ SLIBŮ

ArisFan: Normální zlatokopka, podle mě.

HackerAnus: Moje sestra není žádná nula, vy parchanti. Je krásná a chytrá a je to skvělá doktorka. Koukejte začít psát pravdu.

BeautyYana: A mají se rádi. OMG. Přestaňte všechno překrucovat.

JaJsemAristos: Moje žena je nádherná. Proč bych si ji neměl brát?

HackerAnus: Ariste, to jsi ty? Můžeš tenhle lidský odpad zažalovat? Nebo to mám udělat já?

JaJsemAristos: Jednodušší bude je prostě zrušit, Anushinko 😊

HackerAnus: Tak do toho 😊

PRVNÍ KAPITOLA

Před deseti týdny

Mira Reddyová Caridová držela třesoucí se ruce podél boků a vítala přátele a kolegy, kteří přišli na pohřební hostinu za jejího dědečka vyjádřit soustrast, zatímco občas vrhala postranní pohled na svého vzdáleného manžela.

Aristos je tady, udiveně si opakovala v duchu. Tady v Kalifornii. Vysoký a urostlý a naprosto úchvatný. Po nulové komunikaci během posledních osmi měsíců, kdy odjela a zůstala tu, aby se starala o nemocnou babičku a po její smrti i o dědečka, svého *thaatu*, když onemocněl.

To, že jejich dědové byli kamarádi snad padesát let, bylo samozřejmě důležité. Nejspíš přijel proto, aby se za Lea Carida poklonil památce starého přítele, a s ní to nemá co dělat.

Mira se zamračila, věděla, že to je jen její přání. Od chvíle, kdy dorazil, cítila jeho pohled v zádech. Jako nůž, který tak snadno pronikl jejím štítem, jejím tak těžce získaným brněním. Jako by se dožadoval znát její nejtajnější tajemství, chtěl jí vidět až na dno duše.

Ale no tak, Miro. Aristos nemá o tvé ubohé srdce sebemenší zájem. Nebyl právě to důvod, proč jsi utekla? ozval se slabý hlásek racionality v její hlavě a Mira se na něj upnula.

Ale bylo nemožné ignorovat spekulace mezi hosty, zvlášť když se musela ujmout role hostitelky po boku dědečkova oblíbence a dědice, Caia Oliveiry. Dobře slyšela, jak si lidé udiveně šeptají o jejím manželství a následném odloučení. Jeho jméno poletovalo vzduchem kolem ní a zrychlovalo jí tep...

Aristos Carides, geniální korporátní právník a muž, který už daroval miliony sirotčincům po celém světě.

Aristos Carides, lehkomyšlný playboy a muž, jehož ruce změnil ve zlato všechno, čeho se dotkne.

Aristos Carides, úchvatný exemplář dokonalého muže, který zlomil srdce ženám i dívkám po celém světě, když si vzal tu nejnudnější ženskou na obou stranách Atlantiku.

Ale pro Miru to vždycky byl někdo, koho nikdo jiný neznal, koho nikdo jiný neviděl.

Pro ni to byl ten -náctiletý kamarád, kterého kdysi z celého srdce zbožňovala. Sirotek, který náhle zjistil, že zdědil miliardy, a s nímž si tak rozuměla. Ten drzý, inteligentní, šikovný mladík, který ji vždycky uměl rozesmát svými odvážnými kousky. Ten neuvěřitelně pohledný mladý muž, do něhož se zamilovala. Ten skvělý, vyhledávaný mladý právník, s nímž se po přesvědčování oběma jejich dědečky zasnoubila.

Co by bylo úžasnější než strávit zbytek života s tak dynamickým, báječným chlapíkem, který ji přijal takovou, jaká byla – klidnou, nudnou a rozumnou holku, která jen zřídkakdy riskovala nebo vyhledávala zábavu.

Měli v životě stejné cíle – něco dokázat, nedovolit minulosti, aby jim bránila prožít život naplno, změnit svět.

To si alespoň kdysi myslela.

Nezáleželo na tom, že jejich zasnoubení zorganizovali dva staří, vychytralí muži nebo že ji Aristos sám o ruku vlastně nikdy nepožádal. Vypadal šťastný, když jí navlékal zásrubní prstýnek. Ty tmavošedé oči divoce zářily, když ji políbil na tvář. Na jejich

zásnubním večírku byl jako obvykle dokonale společenský a pořádně si to užíval.

Jí bylo tenkrát osmnáct a byla neuvěřitelně naivní. Ještě jí nedocházelo, že láska je jen sladká, jedovatá lež. Aristos jí z toho ale našťestí vyvedl hned tu noc po jejich zásnubách a jí tu pravdu zprostředkoval jeho bratranec Kairos.

Včas jí tím připomněl, že Aristos, stejně jako jeho otec, byl mužem, pro něhož je všechno v životě – bohatství, ženy, extrémní sporty – jen výzvou, kterou je potřeba pokořit a přesunout se k další. Aspoň že její čest tehdy neutrpěla, protože nikdy neprozradila, co k němu doopravdy cítí.

Ještě ten den zásnuby odvolala, řekla dědečkovi, že si uvědomila, že vdát se v osmnácti jen zkomplikuje její úmysl stát se lékařkou. Aby citovala *thaatovu* reakci, když si Leo stěžoval: „Nikdo nedokáže otrást rozhodnutím mé tvrdohlavé vnučky, když si jednou něco vybere.“ Správnost jejího rozhodnutí jen potvrdil fakt, že se jí tehdy Aristos ani nezeptal, proč vlastně zasnoubení zrušila.

Ale ze srdce už Arista nikdy vymazat nedokázala. Nikdy nepřestala přemítat, jestli všechno to, co spolu během těch dlouhých, nádherných let, kdy jezdila do Řecka, prožívali, byl jenom klam.

S jistou posedlostí sledovala, jak jeho hvězda v korporátním světě rychle stoupá, jak se po světě šíří chvála jeho bohaté charitativní činnosti, sledovala jeho zálibu v extrémních sportech i jeho eskapády s ženami, tajně naslouchala, když Leo Carides volal jejímu dědečkovi a stěžoval si na svého divokého vnuka, kterého nejde udržet pod kontrolou.

A ona byla rozhodnutá si ho udržet od těla, přestože jí *thaata* ponoukal, aby mu dala druhou šanci.

Jenže Aristos jí sám jednoho zářijového večera nakráčel zpátky do života. Právě byla v Las Vegas,

kde dohlížela na svou sestru Yanu, která tam jako modelka fotila.

Vešel do jejího apartmá s těma bouřkově temnýma očima a všudypřítomnou smyslností a šokoval ji návrhem, aby se naoko vzali, že to bude výhodné pro ně oba. Protože *thaata* samozřejmě neudržel jazyk za zuby a svěřil se Leovi Caridovi s jejím úmyslem pořídit si dítě přes anonymního dárce spermatu. A ten to zatepla vyzvonil svému vnukovi.

To manželství by jí umožnilo to dítě mít, jak jí Aristos vysvětlil. Byl jako otec dítěte ochotný se částečně zapojit do jeho výchovy a zajistit ho, kdyby se s ní něco stalo. Jako lékařka byla Mira mnohokrát svědkem, jak rychle se život může fatálně zvrtnout, takže to chápala jako velkou výhodu. Bylo znepokojující, jak přesně Aristos i po těch letech rozuměl tomu, co potřebuje, ale vlastně ji to moc nepřekvapilo.

Aristovi by to manželství poskytlo iluzi stability, usadil by se, což po něm dozorcí rada Carides Inc. už dlouho požadovala, zvláště poté, co byl jeho život párkrát v ohrožení při různých jeho dobrodružných akcích. Také by měl dědice rodinného majetku, po němž jeho dědeček tak toužil, zvláště když se jeho „zatracený vnuk pořád vrhá dolů z útesů a vrtulníků“.

Mira o tom nějakou chvíli přemýšlela, ale nenašla jediný důvod, proč nesouhlasit.

To, že to pro jejich dědečky je úžasný návrat velké romantické lásky, byla jen třešnička na dortu. Ani živá duše nevěděla o tichém rozvodu po pěti letech, který měli v úmyslu. Nebo o tom byla Mira alespoň přesvědčená, než si přečetla ten šízravý článek.

Aristos se tehdy s tím svým pobavením, které jí tak dráždilo, rozvaloval na pohovce, zatímco ona tu jejich dohodu plánovala do posledního detailu.

Trvalo jí dva měsíce, než si uvědomila, že přehlédla dvě malé, ale důležité věci. To, že se může stát, že začne po svém manželovi skutečně toužit, a že jí

Aristos, jak už je jeho zvykem, nedokáže být věrný ani dva měsíce.

Takže když její babička onemocněla, utekla domů. Využila to jako výmluvu zbavit se naivních nadějí a divoké majetnickosti, kterou v ní jeho blízkost vyvolávala. Mlčení z jeho strany jen potvrdilo její podezření, že jejich svazku lituje. Už měsíce se zatajeným dechem čekala, kdy dorazí dokumenty, potvrzující anulaci jejich sňatku.

Ale on je teď tady, a všechny ty hrozné pocity jsou zpátky. Její žal nad ztrátou obou prarodičů – jediných skutečných rodičů, jaké kdy měla, neklid, který ji pronásledoval už posledních pár let, ochromující strach, že bude už navždycky sama, to všechno najednou v jeho přítomnosti vrátilo silou větrné smršti. Jako odplata.

Proč? Co je na tom chlapovi tak zvláštního, že ho stačí jen spatřit a její zoufalá touha se okamžitě probudí? Co na něm je, že všechny její pochybnosti okamžitě vyplavou na povrch a hrozí, že ji udusí?

Podívala se přes rozlehlou místnost s vysokým stropem a její oči se okamžitě setkaly s Aristovými. Za celou dobu, co byl tady, se nepohnul ze svého místa u zdi. Jen ji tiše pozoroval, jako šelma pozoruje svou kořist.

Tmavě šedé oči se posměšně zablýskly. Jako by věděl, že utekla. Jako by věděl, že pod tou její ostražitostí najde touhu po něčem, co je temnější a reálnější než cokoli, co kdy zažila. Jako by vzpomínal na ten jediný okamžik, kdy se ta tenká stěna lhostejné zdvořilosti mezi nimi rozletěla na kousky. A stačil na to pouhý dotek.

Náhle jako by vzduchem mezi nimi proudil elektrický proud, stejně jako tehdy, když se jednou jedinkrát políbili jako muž a žena.

Uvědomila si, že pořád ještě drží v ruce složený

kousek papíru, a to jí dalo sílu od Arista pohled odtrhnout.

Byl to rukou psaný vzkaz od dědečka, který zanechal každé ze svých vnuček jeden, jako by věděl, že se jeho čas krátí. A že tři vnučky, které vychoval s takovou láskou, od něj budou zoufale chtít ještě něco.

Slzy, které nějak dokázala zadržovat už celé týdny, se vrátily. Mira se omluvila, ignorovala zvědavé pohledy, kterými ji vyprovázely Yana s Anushkou, a vydala se do veliké kuchyně, kde strávila s babičkou většinu svého dětství. Prsty se jí třáslly, když rozkládala a narovnávala bílý papír.

Na základě obchodní transakce nemůžeš vybudovat nic skutečného. Miro. Ani to nezískáš tím, že budeš skrývat své skutečné touhy. Jestli opravdu chceš krále, buď tou královnou, jakou jsem tě vychoval.

Mira cítila, jak v ní začíná bublat smích. Opřela se o kuchyňský ostrůvek, kde se s nevlastními sestrami tolikrát smály a plakaly a bojovaly spolu a kde pomáhaly babičce vařit asi milion jídel.

Věděl snad *thaata*, že svatba s Aristem byla vlastně jen obchodní smlouva? Věděl, že své srdce ukrývá v bezpečném kokonu a bojí se, že o něj přijde, když ho někomu ukáže? Že ta její síla je jen blamáž, kterou maskuje svůj strach?

V tuto chvíli jí nezbývalo nic jiného než zoufalá touha mít něco víc.

Thaata měl pravdu. Nic v jejím životě není skutečné. Ani jedno z těch nekonečných rande, na která chodila podle nějaké hloupé aplikace, ani ti muži, kteří měli podle všech těch složitých výpočtů být pro ni dokonalí. Jenže ona zamkla své srdce na deset západů, aby nemohla cítit bolest.

Jen Aristův dotek ji přiměl cítit něco skutečného,

něco tak živočišného, že ten pocit snadno otrásl tou pevností, do níž sama sebe zavřela.

A teď je tady.

A dívá se na ni tak, že je jasné, že na ten polibek také nezapomněl. Jeho oči jasně říkaly, že jsou stále ještě svázáni tou dohodou a ještě něčím dalším. I přes ten žal, který ji svíral, to byla první jiskřička života, kterou cítila za celé měsíce.

Co kdyby si na jeden večer, jednu hodinu, jeden okamžik dovolila cítit něco skutečného? Kdyby si dovolila utopit se v pocitech a slasti a zapomněla na svůj plán a pravidla a všechno racionální?

Aristos Carides se přinutil zůstat pár minut stát pod proudy studené vody ze sprchy. Navzdory dvaceti letům přednášek a někdy i přímých výhrůžek svého dědečka Lea se nikdy tak úplně nenaučil ovládat své základní instinkty. Nikdy se nenaučil, jak zaplnit tu zející prázdnotu v sobě, která chtěla víc a víc. Víc výzev, díky kterým ví, že je ještě naživu. Víc případů, kde jde o všechno. Víc obdivu a bohatství.

Jako by se nikdy nedokázal zbavit hladu a žízně, které poznal na ulici.

Ale i jako dítě, žijící na ulicích Atén do dvanácti, kdy ho našel Leo a odvedl ho domů, aby z něj udělal civilizovaného člověka, jako dítě bojující o zbytky, aby přežil, byl vždy mistrem klamu. Jednoduše používal své schopnosti a předstíral, že má všechno pod kontrolou. Že neexistují chvíle, kdy na něj ze zrcadla dívá jen nespokojenost a neklid.

Celý svět si myslel, že ho pohání touha popřít přírodní zákony a vzepřít se náročnému dědečkovi. Ale bylo to něco jiného, čeho se potřeboval zbavit.

Ne že by mu cokoli z toho pomáhalo udržet touhu pod kontrolou, když přišlo na *ni*.

Mira Reddyová, zlatá princezna s velikýma hnědýma očima, které si zamyšleně měřily všechno, na co

je upřela, s bujnými křivkami, které kdysi vyvolávaly v jeho dospívajícím těle neuvěřitelný chtíč, s širokým úsměvem, který člověka celého objal. Fascinující, úchvatná lvice, která mu pochodovala před obličejem jako nedosažitelná odměna. Před patnácti lety si ani v nejdivočejších snech nedokázal představit, že by ji mohl mít. A pak řekli, že je pro ni až druhý, za touhou stát se lékařkou.

Jenže on hluboko v srdci věděl, stejně jako to věděl Leo, že pro tu zlatou princeznu prostě není dost dobrý. Na to, aby ji litoval, když byla divoká, živočišná puberťačka, byl dobrý dost, ale ne na to, aby s ní sdílel život.

Nikdy ten pocit nezapomněl – jako když před hladovějícího člověka postaví stůl s dokonalou hostinou a když ho ta vůně málem připraví o rozum, vezmou mu ho.

Teď je ale tvoje, zašeptal tentýž divoký hlas. Je to Mira Reddyová Caridová a ty ji máš tam, kdes ji celé ty roky chtěl.

I přes tu ledovou vodu, ochlazující mu kůži a další důležité části těla, jím projela vlna horka už jen při tom pomyslení. Přitiskl čelo na studené kachličky a v duchu si vynadal.

Toužit po své ženě tak zoufale nebyl dobrý pocit. A vlastně ho trápil už dvacet let, od chvíle, kdy Miru poprvé spatřil. To mu bylo dvanáct, byl celý zmatený z bohatství, jež mu tak náhle spadlo do klína, a ona se na něj usmála – a on ztratil část sebe sama a v hlavě se mu začal rodit ten absurdní sen.

Sen, který už měl kolikrát na dosah ruky, jen aby mu vždy znovu zmizel.

Média o něm psala jako o playboyi, který střídá ženy stejně rychle jako vyhrává právní spory, ale každá žena, se kterou spal, každý extrémní zážitek, za nímž se hnál, to všechno mělo jen zaplnit tu prázdnotu, pomoci mu utéct před tímhle zatraceným pocitem. Zoufalým pokusem zbavit se té touhy.

A teď je tady a není schopný nereagovat stejně, i když ji vidí po dlouhých osmi měsících. A ještě k tomu se musel dívat, jak tam postává zavěšená do toho brazilského floutka, Caia Oliveiry. Vypadali, jako by byli jeden pro druhého stvoření.

Přestože ona patří *jemu*.

Viděl, jak se jí velké hnědé oči lesknou, a věděl, že jí dědečkova smrt zlomila srdce, jenže zároveň mu bylo jasné, že by jeho pokus o utěšení nepřijala. Cítil se dokonale bezmocný. Bezcestný. Jako ten výrostek bez domova, kterého Leo sebral před dvaceti lety na ulici. Jako by nikdy nebyl dost dobrý, když přijde na něco opravdu důležitého. Jako by byl pořád ještě ten chudý malý kluk, jehož mámě záleželo víc na pití než na něm.

A Aristos pocit bezmoci nesnášel. Nesnášel připomínání, jak malý a neschopný byl. Nelíbilo se mu, že i přesto že ho opustila, ho pořád tak přitahuje, tolik po ní touží...

Sprostě zanádal a sprchu vypnul. Co je moc, to je moc. Už jí dal dost času, aby se mohla postarat o své prarodiče, a sobě dost času, aby vychladl poté, co mu znovu utekla.

Je načase ji přivést zpátky domů, kam patří, a vzít si ji tak, že jednou pro vždy skoncuje s tou absurdní touhou. Pevně ji svázal tou smlouvou na pět let, což snad stačí, aby zrušil tu moc, kterou nad ním zjevně pořád ještě má. A je to dost dlouho na to, aby zajistil, že k němu bude připoutaná aspoň přes společné dítě, i v době, kdy to mezi nimi skončí.

To, že jí lhal, aby ji do té pasti vlákal, ho ani trochu netrápilo. On by jí nikdy dítě nevzal, ale také nehodlá jen tak zmizet někde vzadu, jak ji nechal věřit.

Christos, tak složité intriky, aby ji dostal do svého života... ani v nejdivočejších případech své dlouholeté právnické praxe jich nemusel použít tolik.

Vešel do pokoje, který mu přidělili na přespání